Образ Орисі за оповіданням П. Куліша «Орися». 6 клас

Головною героїнею твору П. Куліша є дівчина Орися. Вже з самого початку твору автор розповідає про неї як про найкращу та найвродливішу дівчину всієї України: «... вона краща і над ясную зорю в погоду, краща й над повний місяць серед ночі, краща й над саме сонце...»

Орися була дочкою сотника Таволги, який любив її усім батьківським серцем. Дивлячись на Орисю, старий Таволга дуже сумував. Аякже?! Кому ж дістанеться його найкраща донька? «Так собі думаючи та гадаючи, старий Таволга часом тяжко, тяжко засумує, аж сльоза покотиться йому з ока».

Справді, Орисі вже час був замислитись над судженим. Одного разу приснився дівчині сон, в якому покійна матуся говорила їй про майбутні заручини: «Дитино моя, Орисю! Не довго вже тобі дівувати...» Такий сон не міг не вразити дівчину, тому вона стала, як кажуть, ні смутна ні весела. Незабаром поїхала Орися разом з дівчатами до річки прати, тоді вона і почула від старого Гриви дивну легенду про Золотих Турів. Ця історія не тільки вразила дівчину, а навіть засмутила її. Але смуток дуже швидко розвіявся, бо Орися побачила молодого вродливого князя на Туровій Кручі, який їхав її сватати. Дуже сподобався дівчині молодий князь, але, як будь-яка вихована, сором'язлива дівчина у ті часи, вона не могла про це сказати. На допомогу Орисі прийшов старий Таволга: «Де вже такий козак да люб не буде! Обніміться ж да поцілуйтесь, да й Боже вас благослови!» Ось так закінчуються заручини Орисі. Як же їй жилося після одруження? Ажилося дівчині ще краще, і це видно з останніх рядків оповідання: «Се Божа слава, а не молодиця! Що, якби хто дотепний змалював її так, як вона єсть, із маленькою дитиночкою на руках!»